

miilang

HUGO TREFFNERI GÜMNAASIUMI AJALEHT | AASTAST 1925

DETSEMBER 2003

Täna kõik 18:00
jõulupeole!

ANNA-LIISA JÕGI - ÕPETAJA NAGU ORKESTER
JÕULUD JÄLLE KÄES
KUIDAS KUUSESTSAI JÕULUPUU

Soojalt ja südamlikult

Sünnimuster ohkeks kujunenud kooli juubelipidustused on nüüd möödunud. Tore oli. Kas järgmine kord kohtume 125.aastapäeval?

Igatahes ei ole meil seekord palju öelda. Jah, jõuluaeg on käes ning arvestused läbi, seega võib rahule ja vaikusele pühenduda. Mõned päevad pingutust ning saabub ka vaheaeg! Me ei hakka siin soovima head vaheaega, sest hea tuleb ta nagunii. Pigem

soovitaksime teil kõiki talvemõnusi nautida, seda muidugi juhul, kui talv end näole annab. Suusatage, uisutage ja kelgutage. Kui talveilma Tartust ei leia, otsige seda Eesti lõunaosariikidest. Kindlasti on mõni klassikaaslane seal pärit, üllatage teda oma külaskäinuga! ;) Ja kui suusaning kelguilma ikka kuidagi ei õnnestu leida, minge seiske vihma, kas või vihmavarjuga-rõõm tuleb sellest, et kõik on

märg, välja arvatud SINA ISE. Ning kui ikka tundub, et tekib kange igatus kooli järele-hoidke mõni konspekt käepärast ning värskendage oma jõulueelselt saadud teadmisi (hea küll, me saame kõik aru, ets eda me tegema ei hakka...). Näiteks võiks lugeda raamatuid, mitte õpetajate jaoks, eksole, vaid iseendale. Hea raamat ja tass kuuma kakaod- pole vahet, mis ilm väljas on. Nii maandute soojade tunnetega uues aastas.

Pisikesed soovitusd: saatke vana kenasti ära ja võtke uus rõõmsalt vastu. Elage uusaastaõõ üle ning ärge unustage ühte tähtsimit-12.jaanuari kell 8 (või 8.55) Munga 12. Pärast kaht ja poolt nädalat võivad sellised pidiasjad täiesti meelest minna. Seniks nautige kättevõidetud vabadust...

Päikest ja lund!

Sinu Miilang

Kuidas muudate oma halli koolipäeva värvilisemaks, rõõmsamaks?

Mariliis, Helen

õp Keerberg: Aga mul polegi halli koolipäeva! Hommikul võimlen end üles, joon kohvi, tulen kooli hea tujuga, sest iga päev, iga tund on kordumatu. Kui olen lõpetanud kooriproovi tegemise, siis olen energiat täis!

Ave, 10 C: Suhtlen toredate inimestega

Kadri, 11 C: Pean inimestega pikki diskussioone külmas paaritumise teemadel

Priit, 10 B: Kallistan oma klassiõde ja ei lähe keemia tundi =>

õp Jürgenstein: Mõtetega! Mingisuguseid erilisi happeninge ei luba vanus teha, pean olema eeskujuks. Üldiselt ma olen hea fantaasiaga ja igav mul ei ole! Õpilased muidugi aitavad kah päeva

rõõmsamaks muuta, mulle nad meeldivad.

Mart, 10 D: Hehe, =>, iga asi on lõbus, kui seda lihtsalt õige nurga alt vaatad. Pastakas võib ka lõbus olla (silmitse teda lihtsalt piisava huvi ja rõõmuga). PS! Koolipäev ongi värviline... Mustvalged telekad on juba ammu moest läinud... Järelikult ka mustvalged päevad ei ole enam in.

Käuks, 10 B: Joonistan vihikusse värvilisi pilte, koon värvilisi sokke ja kannan värvilisi riideid (kui nad puhtad on).

Liis, 12 E: Kallistan inimesi, puhun seebimulle, suhtlen sõpradega, sügan neid kõrva tagant... Sussid olid hästi toredad.

Allan, 10 D: Iga päev on hall, sest me ei saa seda ise muuta, keskkond kujundab meie olemist. Nalja tuleb teha. Ja tunni ajal tuleb vait olla! Muidu ei saa *piiks* aru ja ongi hall tuju.

Kati ja Maris, 11 D: Istume sööklaua juures ja ütleme võõrastele „tere“, sööme ning pakume šokolaadi.

Vabandus

Eelmises koolilehes oli alloleva pildi kirjelduseks "Abiturient Tuul ja vilistlane Toomas lõõtsa

mängimas". Tegelikult on vasakpoolse isiku nimi vilistlane Meel. Toimetuse vabandab eksituse pärast.

Peatoimetaja: Triin Visnapuu

Toimetuse: Tanel Palusoo, Mari Kalkun, Ivo Kund, Mihkel Järveoja, Kadri Mehevits, Mariliis Vaks, Maarja Pehk, Triin Arbo, Reimo Rehkli, Piibe Kolka, Helen Kirsipuu

Foto: Mari Kalkun, Mariliis Vaks

Küljendus: Ivo Kund
Juhendaja: Age Salo

miilang

AASTAST 1925

235 kilomeetrit lõunasse

Piibe

A r m a s t a n kodumaad küll. Kodulinna ka. Tartu vaimu ja suudlevaid tudengeid ja "intelligentset kultuuri", mida ülikoolilinnas pakutakse. Tore, kui suuremad festivalid nagu Jazzkaar või PÖFF oma kombitsaid pealinnast ka siia poole sirutavad. Vahel tuleb aga tusk peale, mõeldes sellele, kui väike Tartu siiski on ja millised suurilma imed võivad nägemata jääda.

Tahaks välismaale. Siis tuleb võtta kott ja koms ja põrutadagi minema. Raha ei ole? Aga bussipilet Riiga maksab vähem kui Saaremaale!

Riiga sõitsingi. Nägin suurt linna ja head filmi ühes rohketest Riia kinodest. Sõit tasus end ära sellepärast, et:

- Riia linn on võimas juba seepärast, et seal on pea kaks korda rohkem elanikke kui Tallinnas, varsti niisiis miljonilinn. Suurust hoomab Riiga saabudes, kui buss umbes pool tundi läbi linna peab sõitma, enne kui jaama jõuab.

- Vaadata ja imetleda on palju: vanalinn, mille vanemad osad 13. sajandist on säilinud. Sealt algasid Henriku kroonika järgi ristisõdijate käigud meie maalegi. Jugendstiilis arhitektuuri ja kindlasti parke ja aedu, mis tõesti suured ja ilusad on ning kus ruumi jalutajatele jätkub külluses. Pisikeste tiikide peal ujub sadu parte, kes saiapalukesi ootavad. Vastupidiselt tavaarvamusele on

pargid ilusad ka hilissügisel.

- Lätlased on sõbralikud ja toredad. Tahavad välismaalastega suhelda ja noored oskavad hästi ka inglise keelt. Samas vanemate inimestega suhtlemiseks on vene keel hädavajalik. Nad imestavad väga, kuidas eestlased nii vähe ja halvasti vene keelt räägivad. Peame ennast kiiremas korras naabrite ees häbisse jäämise eest päästma.

Peamine põhjus, miks noortel inimestel on Riias vahva: seal on 14 erinevat kino. Kusjuures enamustes mitu saali. Hinnad on väga soodsad: tavaline on 1,2 – 1,7 latti, mis on 30-40 eesti krooni. Natuke kallim on Riia Coca-Cola Plazas, mis asub kohe bussijaama juures. See on veelgi võimsam kui

tõmbenumbrid on seal juba mitmendat kuud kavas. Näiteks "Dogville", "Pilves", "Bassein". Viimast käisin vaatamas kinos „Riga“. Filmi kõrval avaldas tohutut muljet kino maja. See meenutas sisekujunduselt natuke Draamateatrit Tallinnas, ainult oli veel ülevoolavamate kaunistustega. Tegemist seguga barokist ja rokokoost. Tumeda sametiga kaetud diivanid, palmikujutised lava servadel, inglised trompetitega, tohutud lillornamendid kõikjal. Saal oli ümmargune ja laemaal tekitas juures ja vaatad sügavalt põrgu põhjast üles maa peale. Terve see maja oli natuke põrgulik ja õudust tekitav, aga mitte hirmus, vaid põnev.

naiskirjanikust, keda loomingulisest madalseisust väljaaitamiseks kirjastaja oma maakoju Prantsusmaale saadab. Sealse ilusa looduse keskel ja basseini serva peal tegevus toimubki. Ümbrus on inspireeriv ja kirjutamine edeneb, kuni saabub kirjastaja tütar – elunautiv, lõbujanuline neiu. Elu pöördub pea peale ja kirjanikku haarab sootuks uut moodi tuhin. Tõeline elu ja raamat segunevad. Kõik voolab tundmatus suunas ja tunded tekitavad basseini vees lausa tormi. Keeva elu mõjutustel valmib kirjanikul suurepärase teos.

Lõpp oli filmil natuke liialt järsk, aga see ei rikkunud üldmuljet. Iga hetk oli kõitev, karakterid hästi välja töötatud, samas polnud kõik liiga selge.

Vaataja sai oma peas loo ehitada ja küsimusi esitada. Mõtteainet jätkus kauaks.

- Kui pärast kinotamist Riias kõht tühjaks läheb, pole muret: Leia üles lähim pelmeeniosõkla. (Need on ka öötundidel lahti). Kühvelda oma kaus seitset sorti pelmeene täis ja naudi. Hind on soodne ja kõht saab

täis. Lätlaste endi seaski väga populaarne koht.

Nii saabki suurepärase puhkus veedetud. Nii lähedal, nii toredalt ja ikkagi tundega, et nüüd on välismaal käidud. Seljakotid selga ja minekut. Ärge unustage ainult vastu tulijatele „Sveiki!“ öelda, siis ta naeratab ja viipab teile.

Vaade Riia vanalinnale

Tallinnas. Sealse 14 ekraani hulgas on ka Põhja- ja Ida-Euroopa suurim. Neile aga, kes Hollywoodi filmide asemel midagi erilisemat, Euroopalikumat või ehk põffilikumat tahavad näha, on vanalinnas mitmeid väiksemaid kinosid, kus lähiaja parimaid filme näidatakse. Paljud PÖFFi

• "Bassein"

Film on Inglismaa ja Prantsusmaa koostöös valminud draama. Režissöör on Francois Ozon, kelle filme ennegi PÖFFil on näidatud ("Veepisad tulistel kividel" 2000. aastal; "8 naist" 2002. aastal.) Film räägib Inglise

Õpetaja Anna-Liisa Jõgi -

Maarja, Mariliis

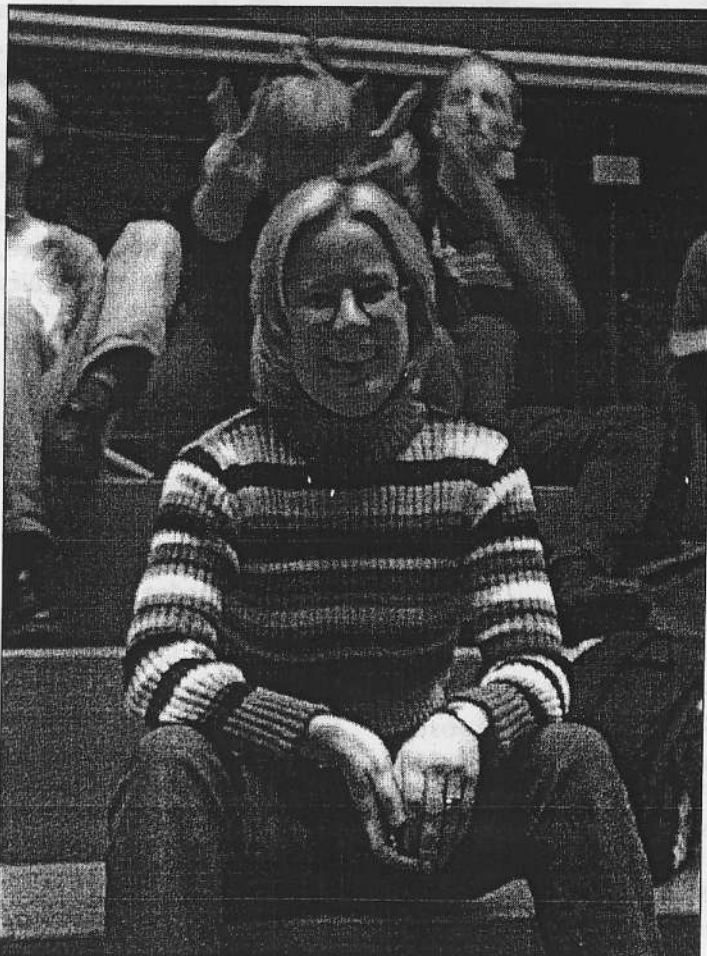
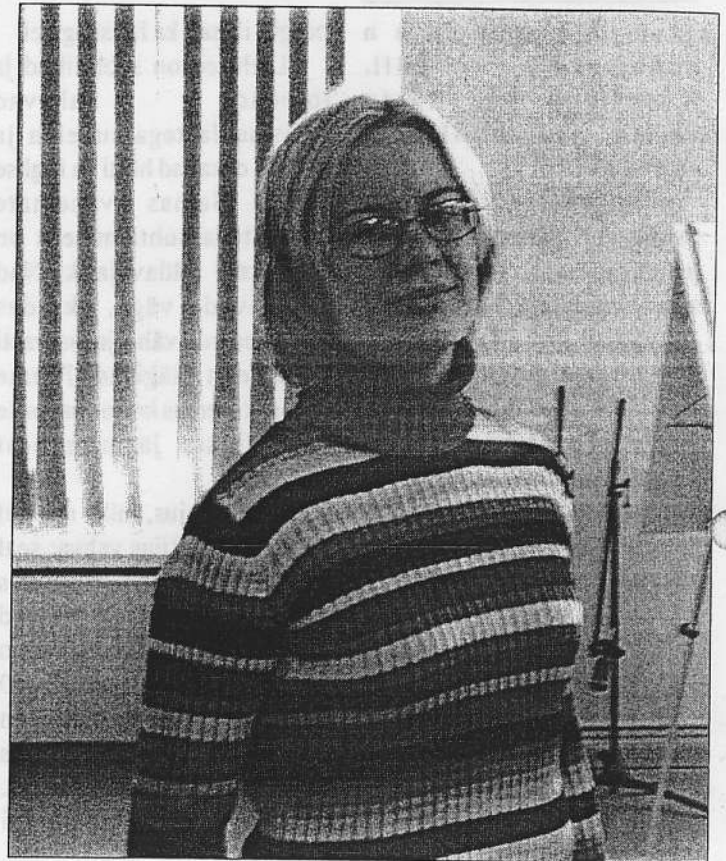
Võibolla olete koolis märganud, et teist tuhiseb mööda üks blond naine, keda võiks kergesti pidada abiturientiks? Aga ei, see on hoopis meie inimeseõpetuse õpetaja Anna-Liisa Jõgi.

Intervjuu tarvis on Anna-Liisat tabada pea võimatu, sest ta jagab end HTG ja Tartu Ülikooli vahel. Viimases õpib ta II kursusel majandust ja on esimese kursuse bioloogiadidaktika tudeng. Nii et tegemist kui palju. Ometi suutis ta näpistada meie jaoks pool tundi.

Kui me 4. detsembri viimase pika vahetunni ajal ruumi 226 sisse sadasime, seiras Anna-Liisa meid üle oma *laptop* i üsna kahtlustava ilmega.

Rõõmsa teate peale, et meil pidi temaga intervjuu olema, sõnas ta kerge ironia ja huumorivarjundiga: "Jah, loomulikult! Ma helistasin ja panin aja kinni." Ometi lükkas ta vastutulelikult eemale oma *laptop* i, millesse ta alles hetk tagasi süvenenud oli.

Kabinet oli nagu ikka ruum, kus hoolsalt tööd tehakse: riidenagi üleriietega seisid nurgas, siin-seal paberid ning teate ju küll neid kleebitavaid värvilisi märkmepabereid - ka neid oli igal pool. Meile eelmise perioodi? inimeseõpetuse tundidest nii tuttavaks saanud BonAqua pudelit ei paistnud esialgu kuskilt. Asi on nii, et tundides oli õpetajal alati laua peal veepudel, mille etikett saladuslikul kombel harmoneerus omaniku pluusi

tooniga. Nii algas meie küsitlus.:

Üliõpilase ja õpetaja roll noorel pedagoogil segamini ei lähe. Loengus istub Anna-Liisa tagareas ja ei lobise. Kuid ka tema käib väljas lõbutsemas ning aeg-ajalt võib kohata mõnd oma õpilast. Me elame ju siiski ühes linnas! See teda ei sega ja ei tohiks ka treffneristi segada.

Intervjueeritavana tundus Anna-Liisa meile üsna rahutu hing – keerutas oma tooliga ja sasis aeg-ajalt oma juukseid. Mõne küsimuse peale jäi ta mõttesse ning seiras meid kahtlustava pilguga. Näiteks siis, kui palusime tal meenutada mõnd huvitavat seika õpetajaametist, (Keerutavalt ja ebalevalt): "Mul on üsna selektiivne mälu, kuid eks fopaasid olen teinud küll."

Suhted töökaaslastega on Anna-Liisa enda sõnul head. Tagarääkimist pole ta täheldanud ning etteheidete asemel kostitatakse hoopis hea nõuga. Justkui kinnituseks astus samal hetkel sisse sama kabinetti jagav geograafia õpetaja Ülle Seevri, kelle tooli me oleme juhuslikult hõivanud. Algul vaatas ta meid üllatunult, kuid siis sai asjale pihta: "Aa... Sul on siin intervjuu!"

Kõikide märkide järgi oleks väikesest Anna-Liisast pidanud saama hoopis arstiteaduskonna tudeng. Selleks sobiva pinnase löid tema arstist vanaisa ja apteekrist vanaema. Selgus saabus 12. klassis, kui ta mõistis, et ei taha veel kahteist aastat koolis veeta. Ometigi saabki tal varsti ülikoolis 12 aastat täis. Nüüd on ta juba teist aastat Treffneri õpetaja, kuid oma ainega pole ta eriti rahul. Ta leiab, et ainekava sisaldab

naine nagu orkester

liiga palju ebaolulist materjali ning tagasiside õpilastelt pole ka eriti hea. Siinkohal üritab ta kaardid ümber mängida ning uurib, mida arvame meie inimeseõpetusest. Alla andmata uurime omakorda, mida arvab tema treffneristidest. Anna-Liisale meeldib see, et HTG-s pole põhikooli osa. Kõik tulevad siia puhta lehena ning saavad võrdse võimaluse.

Anna-Liisa paistab olevat silmnähtavalt väsinud: keerutab end toolil ja heidab igatsemaid pilke *laptop* i suunas. Otsustasime teda veidi rõõmustada huvitavamate küsimustega. Seda kuuldes ta elavneb... aga järsku on liiga vara hõisata?

Klaas valget veini reede hommikul kell kümme?

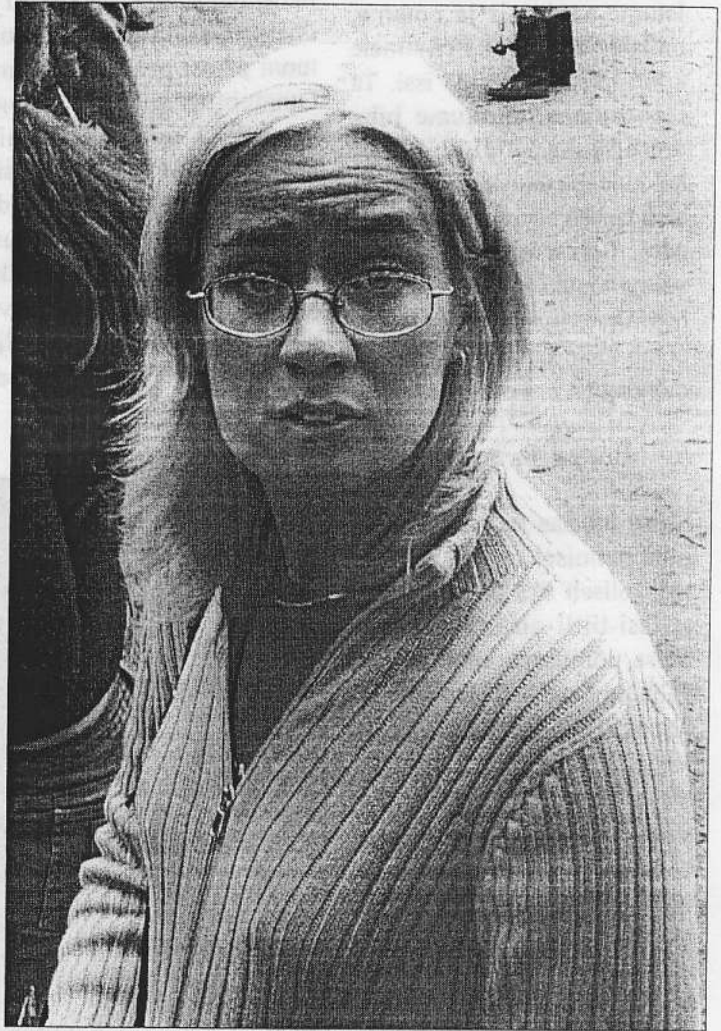
Ei. Alkoholiga on selline lugu, et see paneb mind magama.

Aga klaas punast reede õhtul kell kümme?

Selle peale hüüab ta naerma turtsatades: "Kas need alkoholiküsimused peavad tõesti teil koolilehes olema?" Veidi mõeldes lisab ta, et ei joo eriti veini, kuid samas - miks mitte proovida?

Esimese perioodi lõpus korraldas ta meie soodialogi, kust napsasime ka Anna-Liisale ühe küsimuse - kumb on parem, kas seks või jõulud? Ta vastab otsusekindlalt -seks, põhjendades, et ei ole eriline massipühade austaja.

Lahkusime täiskirjutatud lehtede ning kergelt tuikavate kätega, kuid olime enestega äärmiselt rahul. Meid jäi saatma Anna-Liisa Jõgi huumoriga öeldud hoiatus, et me midagi hullu kokku ei keeraks - vajadusel võib ta meile veel ühe perioodi inimeseõpetust hankida. Heites veel viimase pilgu üle ruumi, jäi silma üllatus-üllatus - roheline *BonAqua* pudel. Imelik, kust see küll siia sai?

Kuidas kuusest sai jõulupuu...

Enne

Pärast

Sussi-issi Paavo nakkav röömsameelsus

Triin A, Helen

Istume aatriumis ja ootame, millal tuleb **Paavo Pii** – meie kooli kõikide susside issi. Ta jääb hiljaks, muutume juba murelikuks – äkki on ta kokkuleppe unustanud? Oh ei, sealt ta juba tulebki, lai naeratus näol. Pärast pikka ootamist võime lõpuks uurida, millised huvid tuhvlipapal on, mida ta arvab meie koolist ja veel nii mõndagi.

Paavo ja sussid

Susse hakkas Paavo kandma juba eelmisel aastal, see on tõenäoliselt üks põhjus, miks ta issi-tiitli omanikuks sai. Teise põhjusena toob Paavo välja tutvused – Paavo sõbrad lihtsalt olid antud tiitliga seotud. Väite, et tiitel on ära ostetud, lükkab meie loo kangelane aga tagasi... ju on tal lihtsalt head kamraadid! Sussi-issiks saamine pole tema elu kahjuks kuigi palju mõjutanud, on vaid lisandunud mõned kommentaarid – meeldetuletused *à la* oled ju ikkagi kõikide susside issi!

Paavo ja talendikonkurss

Tähelepanuvaeguse all Paavo ei kannata, sest tunnustust on leidnud tema teod nii mõnelgi konkursil. Ka meie koolis toimunud talenditsing pole erand. Nimelt sai ta sealgi auhinna. Otsus osaleda oli üsna spontaanne ning sündis õpetaja Helgi Teringu tunnis, kus keset tundi tuli klassi üks kena noor inimene, kes soovis võistlusel osalejaid registreerida. Kuid oh õudust! Paavo klassist ei tahtnud keegi üles astuda. Nõnda siis otsustaski vapper noormees klassi au päästa ja esineda omatehtud

luuletusega. Aeg läks kiiresti ja ühel päeval ta avastas, et poole tunni pärast peab ta esinema. Omatehtud luuletus oli aga siia maani vaid ilus, kuid teostamata idee. Hädast aitasid ta välja lapsepõlvest meelde jäänud luuletused raamatust “Kilul on vilu”. Esinemine läks korda, rahval oli lõbus ja Paavo põhimoto “Kust sa ikka nalja saad, kui ise ei tee” võidutses jälle.

pärast kooli lõpetamist teha, hoopis meelsamini oleks ta veel paar aastat treffnerist.

Paavo ja vaba aeg

Paavo ei ole enam vallaline noormees, tema väljavalituks on tehnika. Paavo sõnul on see haigus, mis on kestnud juba kahe teistkümnendast eluaastast alates, kui poiss omastas vanaonu garaa□ist

lasteaia, muusikakooli akordionit õppima läks Paavo isa sunnil kaheksa-aastaselt. Poisile endale see ala meelepärane polnud, pärast muusikakooli lõpetamist pole ta pilli kätte võtnud. Kuid muusikakooli õpetajal, kellega sõbralikud suhted on säilinud, käib Paavo siiani külas. Praegu on Paavo muusika juures tagasi: ta laulab HTG segakooris. Koori oli ta oma

venna eeltöö tõttu juba enne katseid vastu võetud, agar veli oli nimelt muusikaõpetajat Paavo lauluoskuses veennud. Alguses laulis ta tenorit, kuid siis tekkisid tal häälega probleemid ning ta pandi bassi. Nüüd on ta jälle tenor ja lisaks koorile laulab Paavo ka segaansambelis. Kes palju teeb, see palju jõuab.

Paavo ja jõulud

Kuna on jõuluaeg, palusime Paavol avaldada oma mõtteid

Paavo ja HTG

Oma koolielust peab Paavo parimaks kümnendat klassi. See olevat olnud nii lahe, et midagi paremat on raske välja mõelda. Paavo vend käis tol ajal kaheteistkümnendas klassis ja seetõttu oli tal terve abiturium sõpru täis. Venna ja semude lahkumine koolist oli Paavole raske. Nüüd on röömsameelne poiss ise abiturient ning loomulikult on tal kahju koolist lahkuda. Paavo sõnul pole tal veel kindlaid plaane, mida

mootorratta. Sellest ajast peale nokitseb Paavo vanade autode kallal, tehes neid üha paremaks. Juba põhimõtte pärast ei lähe ta poodi Ferrarit ostma, vaid teeb elatunud masinatest sõidukõlbulikud *transportiva hendid*. Mehaanikapisiku sai Paavo külge kodukandist Jõgevalt, kus kõik tema sõbrad on samuti motohuvilised. Nüüd ei käi ta isegi koolis sõõmas, sest tahab säästa raha uute autoosade muretsemiseks.

Paavo teine huviala on muusika. Laulma pandi ta juba

ja tundeid seoses nende ilusate pühadega. Pärast hetkelist mõtlemist ütleb Paavo, et jõulud on liiga kommertslikuks muutunud ning et tal on sellest kahju. Temale seostuvad jõulud eelkõige lumega. “Valged jõulud on ilusad jõulud!” teatab Paavo rõõmsalt. Sellest lähtub ka tema jõulusoov: “Valgeid meetripaksuse lumega jõule kõigile!”